

Het Boek Daniël - Nummer Twaalf

Duisternis

Jeff Pippenger

2023-12-07

Een woord of een uitdrukking die binnen het geïnspireerde Woord wordt verdubbeld, is een symbool van de boodschap van de tweede engel.

En in het tweede jaar van de regering van Nebukadnezar droomde Nebukadnezar dromen, waardoor zijn geest verontrust werd, en zijn slaap van hem week. Toen gaf de koning bevel de magiërs, de astrologen, de tovenaars en de Chaldeeën te roepen, opdat zij de koning zijn dromen zouden bekendmaken. Zo kwamen zij en stonden voor de koning. En de koning zei tot hen: Ik heb een droom gedroomd, en mijn geest is verontrust om de droom te kennen. Daniël 2:1–3.

In de „duisternis” van de nacht droomde Nebukadnezar van een beeld, maar hij kon zich de droom niet herinneren. In een droom van de nacht droomde hij van een beeld, maar de droom van het beeld was voor zijn begrip even duister als de nacht waarin hij de droom had gedroomd.

Toen spraken de Chaldeeën tot de koning in het Aramees: O koning, leef in eeuwigheid; zeg uw dienaren de droom, en wij zullen de uitlegging te kennen geven. De koning antwoordde en zei tot de Chaldeeën: De zaak is mij ontgaan; indien gij mij de droom niet bekendmaakt, met de uitlegging daarvan, zult gij in stukken gehouwen worden en uw huizen tot een mesthoop gemaakt. Maar indien gij de droom en de uitlegging daarvan te kennen geeft, zult gij van mij geschenken en beloningen en grote eer ontvangen; geef mij daarom de droom te kennen, en de uitlegging daarvan. Daniël 2:4–7.

De beproeving van Nebukadnezars droom van het beeld was een toets die bedoeld was om aan te wijzen wie in staat is een juiste profetische beschrijving te geven van een beeld dat in duisternis gehuld is, samen met de uitleg van de inhoud van de droom. De boodschap van de tweede engel, die in de Milleritische geschiedenis werd verbonden met de boodschap van de Middernachtsroep, was voorafgeschaduwd door Elia bij de strijd op de berg Karmel. Ook dit was een beproeving die zou openbaren, niet alleen wie de ware God was, maar ook wie de ware profet was. William Miller, van wie zuster White rechtstreeks zegt dat hij door Elia werd voorgesteld, vertegenwoordigde Elia op de berg Karmel. Toch was het niet zozeer William Miller die werd voorgesteld, als wel de regels van profetische uitleg die hij ertoe was geleid te begrijpen. Op de berg Karmel werd aangetoond dat de profeten van de mannelijke god Baäl en de profeten van de vrouwelijke god Astarte valse profeten waren. In de geschiedenis van de Millerieten werd aangetoond dat de protestantse kerken valse profeten waren, zoals voorafgeschaduwd door de berg Karmel.

Toen de protestantse kerken hun verwerping van de regels van profetische uitlegging van William Miller openbaarden, werden zij de dochters van Rome. Profetisch gezien is een dochter een beeld

van haar moeder. De beproeving waarin de protestanten in de Milleritische geschiedenis faalden, was de beproeving die een beeld (dochter) van het beest identificeerde en voortbracht. Dáár werd de hoorn van het ware protestantisme geopenbaard in tegenstelling tot de hoorn van het afvallige protestantisme. Nebukadnezar eiste een uitleg, en door dat te doen was hij, door de voorzienigheid geleid, betrokken bij het voortbrengen van een manifestatie van zowel de valse als de ware profeten.

Zij antwoordden opnieuw en zeiden: Laat de koning zijn knechten de droom vertellen, dan zullen wij de uitlegging daarvan te kennen geven. De koning antwoordde en zei: Ik weet zeker dat gij tijd zoekt te winnen, omdat gij ziet dat de zaak mij ontgaan is. Maar indien gij mij de droom niet bekendmaakt, is er slechts één besluit voor u; want gij hebt leugenachtige en bedorven woorden gereedgemaakt om voor mij te spreken, totdat de tijd veranderd is; daarom, vertelt mij de droom, dan zal ik weten dat gij mij ook de uitlegging daarvan kunt te kennen geven. Daniël 2:7–9.

Aan het einde van de perioden van beproeving werd het onderscheid dat op de berg Karmel en op 22 oktober 1844 was gedemonstreerd, ook geïllustreerd in Daniël hoofdstuk twee. In de drie profetische voorstellingen van de berg Karmel, de Milleritische geschiedenis en Nebukadnezars droom van het beeld, ligt de nadruk op de juiste profetische uitlegging, zoals vertegenwoordigd door Elia, Miller en Daniël. De uitlegging van de droom is de boodschap die wordt ontzegeld in de geschiedenis waarin twee klassen van profeten worden geopenbaard.

De Chaldeeën antwoordden de koning en zeiden: Er is geen mens op aarde die de zaak van de koning kan bekendmaken; daarom is er geen koning, heer of heerser die zulke dingen van enige magiër, of astroloog, of Chaldeeër heeft gevraagd. En wat de koning verlangt, is een zeldzame zaak, en er is niemand anders die het voor de koning kan bekendmaken, behalve de goden, wier woning niet bij het vlees is. Daarom werd de koning toornig en zeer verbolgen, en hij beval al de wijzen van Babel om te brengen. Daniël 2:10–12.

Op de berg Karmel stelde Elia de proef voor, en de proef die hij voorstelde was niet alleen bedoeld om te openbaren wie de ware God was, maar ook wie de ware profeet was. In Daniël hoofdstuk twee zijn het de Chaldeeën die de proef aanwijzen die het onderscheid tussen het ware en het valse openbaarde. Zij leggen uit dat de uitleg die Nebukadnezar zoekt alleen door God kan worden vastgesteld, en niet door mensen. Zij klaagden er ook over dat de verhouding tussen Nebukadnezar en zijn religieuze wijzen een onjuiste verhouding was, wanneer zij zeggen dat „het een zeldzame zaak is die de koning verlangt”. Zij wensen dat de koning, die de Staat vertegenwoordigt, zich buiten het religieuze domein zou houden, waarover zij geacht worden de gezagdragers te zijn. Zij protesteren niet tegen de beginselen van de vereniging van kerk en staat; zij protesteren ertegen dat Nebukadnezar, die de Staat vertegenwoordigt, eist de kerk te beheersen. Zij zouden zich op hun gemak voelen bij een verhouding van kerk en staat, als de religieuze leiders over de staat heersten. De proef van het beeld van het beest is de plaats waar wij onze eeuwige bestemming bepalen — evenals Nebukadnezars droom van het beeld — een proef op leven en dood.

En het bevel ging uit dat de wijzen gedood moesten worden; en men zocht Daniël en zijn metgezellen om hen te doden. Toen antwoordde Daniël met raad en wijsheid aan Arioeh, de

overste van de lijfwacht van de koning, die uitgegaan was om de wijzen van Babel te doden. Hij antwoordde en zei tot Arioch, de bevelhebber van de koning: Waarom is dit bevel zo overhaast van de koning uitgegaan? Toen maakte Arioch de zaak aan Daniël bekend. Daniël 2:13–15.

Wanneer Daniël verlicht wordt met betrekking tot het begrip van de omstandigheden van leven en dood in de droom van het nog onbekende beeld, vertegenwoordigt hij de verlichting van de honderd vierenveertigduizend ten aanzien van het feit dat zij zich bevinden in de geschiedenis van de tweede en zichtbare beproeving van het drietraps beproevingsproces. Maar Daniël vertegenwoordigt niet slechts hen die ervoor hebben gekozen het juiste voedsel te eten en daardoor de eerste beproeving hebben doorstaan, maar vertegenwoordigt ook de menselijke vertegenwoordiger aan wie God bijzonder inzicht in de bijbelse profetie had geschonken.

Wat nu deze vier jongelingen betreft, God gaf hun kennis en bedrevenheid in alle geleerdheid en wijsheid; en Daniël had inzicht in alle gezichten en dromen. Daniël 1:17.

Hoewel de vier trouwe Hebreëen allen de voedselbeproeving doorstonden, werd Daniël uitgekozen als de boodschapper van visioenen en dromen. Daniël vertegenwoordigt de profetische boodschapper zoals voorgesteld door Elia, Johannes de Doper, Johannes de Openbaarder, William Miller en Future for America. De profetische boodschapper wordt nooit gescheiden van de profetische beproeving.

Ten tijde van Christus konden zij die het getuigenis van Johannes verwierpen, geen baat vinden bij Jezus. In de geschiedenis van de Millerieten konden zij die de eerste boodschap (vertegenwoordigd door William Miller) verwierpen, geen baat vinden bij de tweede boodschap. In beide geschiedenissen onderkenden de getrouwen niet waartoe het beproevingsproces leidde. De discipelen weigerden het kruis te zien, hoewel hun duidelijk was gezegd dat het zou gebeuren. De Millerieten konden de Grote Teleurstelling niet zien. Daniël wist, toen Arioch hem inlichtte over de omstandigheden van leven en dood die samenhangen met Nebukadnezars droom van het beeld, niet wat de inhoud van de droom was of waartoe de beproeving van het beeld leidde. Het enige wat hij wist, was dat het een zaak van leven en dood betrof. Daniël had daarom tijd nodig om de uitleg te begrijpen.

Toen ging Daniël naar binnen en verzocht de koning hem tijd te geven, opdat hij de koning de uitlegging zou bekendmaken. Daniël 2:16.

Daniël had geloof geopenbaard in het dieet (de methode) dat hij bij de eerste beproeving had besloten te gebruiken. Daarom werd hem tijd gegeven, evenals de discipelen in de tijd van Christus. De tijd die aan de discipelen werd gegeven, was de periode van Christus' dood, begrafenissen, opstanding en zijn eerste hemelvaart, voordat Hij de discipelen ontmoette op de weg naar Emmaüs, en vervolgens opnieuw in de bovenzaal. Toen, aan het einde van die tijd, blies Hij de Heilige Geest op hen.

En nadat Hij dit gezegd had, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest. Johannes 20:22.

Ezechiël profeteerde en de dorre beenderen werden samengebracht. Daarna profeteerde Ezechiël opnieuw en de Heilige Geest werd over de nieuwgevormde lichamen geblazen, en zij stonden op als een machtig leger. Toen Christus op de discipelen blies, opende Hij hun verstand.

Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften zouden verstaan. Lukas 24:25.

Alle profeten spreken over het einde van de wereld, en Daniël vormt daarop geen uitzondering. De tijd die hij verzocht, was een tijdsperiode waarin hij verlichting zou kunnen ontvangen. De wachttijd voor de Millerieten liep vanaf de eerste teleurstelling totdat zij erkenden dat zij zich bevonden in de vertoeftijd in verband met de profetieën van Mattheüs hoofdstuk vijfentwintig en Habakuk hoofdstuk twee. De geschiedenis van de vertoeftijd in de geschiedenis van de Millerieten werd vervuld in de tijd van de boodschap van de tweede engel. Daniël hoofdstuk twee stelt diezelfde geschiedenis voor, zodat zijn verzoek om tijd profetisch overeenkomt met de vertoeftijd van de Millerieten. Daarom vertegenwoordigen Daniëls verzoek om tijd en de vertoeftijd van de Millerieten de vertoeftijd van de honderd vierenveertigduizend, die begon op 18 juli 2020.

Daniëls verzoek om tijd om Nebukadnezars droom van het beeld te verstaan, wordt in Openbaring hoofdstuk elf voorgesteld als de drieënhalve dagen waarin de twee getuigen dood op de straat liggen. In de geschiedenis van de drieënhalve dagen van Openbaring elf, de drieënhalve dagen die symbolisch een profetische woestijn voorstellen, is er een stem die roept. De menselijke stem die door de Trooster wordt gebruikt om de dode, dorre beenderen op te wekken en tot leven te brengen, wordt voorgesteld door Daniël, aan wie de profetische openbaring werd gegeven van wat de droom was en wat deze voorstelde. De stem die roept in de woestijn heeft profetisch inzicht ontvangen in dromen en gezichten, zoals voorgesteld door Daniël. De stem roept, en identificeert daarmee dat hem de boodschap van de Middernachtsroep is gegeven, en de roep wordt te middernacht gegeven, wat duisternis voorstelt.

In de diepste duisternis te middernacht werd aan de stem (Daniël) inzicht gegeven in een boodschap die met duisternis was omhuld. Het bevel dat aan de stem (Ezechiël) wordt gegeven, is om tot de dode dorre beenderen te profeteren. Terwijl hij dat doet, wordt de Trooster over de doden op de straat uitgeblazen en worden zij „levend gemaakt”. Maar de opwekking wordt alleen door gebed tot stand gebracht. Gebed is een wegmerk in de geschiedenis van de opwekking van de dode dorre beenderen die op de straat gedood zijn. Daniël vertegenwoordigt profetisch dat wegmerk, precies op de juiste plaats waar het wegmerk wordt aangewezen.

“Een herleving van ware godsvrucht onder ons is de grootste en meest dringende van al onze noden. Hiernaar te streven behoort ons eerste werk te zijn. Er moet ernstige inspanning worden geleverd om de zegen van de Heere te verkrijgen, niet omdat God niet gewillig zou zijn Zijn zegen over ons uit te storten, maar omdat wij onvoorbereid zijn om die te ontvangen. Onze hemelse Vader is meer bereid Zijn Heilige Geest te geven aan hen die Hem daarom bidden, dan aardse ouders bereid zijn goede gaven aan hun kinderen te geven. Maar het is ons werk om, door belijdenis, vernedering, bekering en ernstig gebed, te voldoen aan de voorwaarden waarop God heeft beloofd ons Zijn zegen te schenken. Een herleving kan alleen worden verwacht als antwoord op het gebed. Zolang het volk zo verstoken is van Gods Heilige Geest, kan het de prediking van het Woord niet waarderen; maar wanneer de kracht van de Geest hun

hart aanraakt, zullen de gehouden toespraken niet zonder uitwerking blijven. Geleid door de onderwijzingen van Gods Woord, met de openbaring van Zijn Geest, en in de beoefening van een gezond onderscheidingsvermogen, zullen zij die onze samenkomsten bijwonen een kostbare ervaring opdoen en, wanneer zij naar huis terugkeren, bereid zijn een heilzame invloed uit te oefenen.”

„De oude vaandeldragers wisten wat het was om in het gebed met God te worstelen en de uitstorting van Zijn Geest te genieten. Maar dezen verdwijnen van het toneel van het handelen; en wie treden naar voren om hun plaatsen in te nemen? Hoe staat het met de opkomende generatie? Zijn zij tot God bekeerd? Zijn wij wakker voor het werk dat in het hemels heiligdom voortgaat, of wachten wij op een dwingende kracht die over de kerk zal komen voordat wij zullen ontwaken? Hopen wij de herleving van de gehele kerk te zien? Die tijd zal nooit komen.

‘Er zijn personen in de gemeente die niet bekeerd zijn en die zich niet zullen verenigen in ernstig, doorzettend gebed. Wij moeten het werk individueel ter hand nemen. Wij moeten meer bidden en minder spreken. De ongerechtigheid neemt toe, en het volk moet geleerd worden niet tevreden te zijn met een schijn van godsvrucht zonder de geest en de kracht. Indien wij erop bedacht zijn ons eigen hart te onderzoeken, onze zonden weg te doen en onze verkeerde neigingen te verbeteren, zullen onze zielen niet tot ijdelheid worden verheven; wij zullen wantrouwig zijn jegens onszelf, met een blijvend besef dat onze toereikendheid uit God is.’ Selected Messages, boek 1, 121, 122.

Op basis van het geloof in het dieet dat Daniël had gekozen te eten, werd hij vervolgens binnengeleid in een visueel beproevingsproces dat van hem vereiste de methodologie toe te passen die door zijn dieet werd voorgesteld: eerst te beloven dat zijn God de droom zou identificeren en verklaren, en daarna de bekendmaking van die droom aan de koning tot stand te brengen. Hij bezat het juiste dieet, of de juiste methodologie, en vervolgens diende hij zijn geloof zichtbaar te openbaren door de boodschap van Nebukadnezars beeld-droom, die in volstreekte „duisternis” verkeerde, voor te dragen. Zijn volgende handeling was zijn zichtbare openbaring van geloof, want toen oefende hij de goddelijke formule uit voor Gods volk wanneer zij zich in duisternis bevinden.

„De duisternis van de boze omsluit hen die nalaten te bidden. De gefluisterde verzoeken van de vijand verlokken hen tot zonde; en dit alles komt doordat zij geen gebruikmaken van de voorrechten die God hun heeft gegeven in de goddelijke instelling van het gebed. Waarom zouden de zonen en dochters van God terughoudend zijn om te bidden, terwijl het gebed de sleutel is in de hand van het geloof om de schatkamer van de hemel te ontsluiten, waar de onbegrensde hulpbronnen van de Almacht zijn weggelegd? Zonder onophoudelijk gebed en waakzame oplettendheid lopen wij gevaar onverschillig te worden en van het rechte pad af te wijken. De tegenstander tracht voortdurend de weg naar de genadetroon te versperren, opdat wij niet door ernstig smeken en geloof genade en kracht zouden verkrijgen om de verzoeking te weerstaan.” Steps to Christ, 94.

Door de duistere inhoud van Nebukadnezars droom in de nacht gedrongen, drong Daniël tezamen met zijn drie metgezellen aan in het gebed.

Toen ging Daniël naar zijn huis en maakte de zaak bekend aan Hananja, Misaël en Azarja, zijn metgezellen, opdat zij barmhartigheden zouden afsmecken van de God des hemels aangaande dit geheim, zodat Daniël en zijn metgezellen niet zouden omkomen met de overige wijzen van Babel. Toen werd het geheim aan Daniël geopenbaard in een nachtgezicht. Toen loofde Daniël de God des hemels. Daniël antwoordde en zei: Geprezen zij de Naam van God, voor eeuwig en altoos, want wijsheid en macht zijn van Hem. En Hij verandert tijden en stonden; Hij zet koningen af en stelt koningen aan; Hij geeft wijsheid aan de wijzen en kennis aan hen die verstand hebben. Hij openbaart de diepe en verborgen dingen; Hij weet wat in de duisternis is, en het licht woont bij Hem. Ik dank U en prijs U, o God van mijn vaders, die mij wijsheid en macht hebt gegeven en mij nu bekend hebt gemaakt wat wij van U begeerden; want Gij hebt ons nu de zaak van de koning bekendgemaakt. Daniël 2:17–23.

Daniël werd toen beloond door Hem die „weet wat in de duisternis is.” De beweging ten gunste van zondagswetgeving gaat voort in de duisternis, en van hen die hebben beleden het goddelijke dieet te gebruiken, wordt geëist dat zij de vorming herkennen van het beeld van het beest, dat het religieuze en politieke platform voorbereidt voor de handhaving van het merkteken van pauselijk gezag.

Daniël hoofdstuk twee duidt niet slechts de geschiedenis van de tweede engel in de Milleritische geschiedenis aan, maar meer rechtstreeks beeldt het de geschiedenis van de tweede engel in de beweging van de derde engel uit. In de beproeving van Nebukadnezars droom over het beeld wordt de beproeving van het beeld van het beest voorgesteld. De profetische stappen van Gods volk dat ontwaakt voor de omstandigheden van leven en dood van de naderende zondagswet worden zeer specifiek aangeduid in de boeken Daniël en Openbaring.

Daniël vertegenwoordigt de boodschapper van de geschiedenis waarin de boodschap van leven of dood van de droom van het beeld uitgaat. Hij staat vast op het voedingspatroon dat hij tot inzicht is gekomen, en verklaart door het geloof dat God het gezicht bekend kan maken, maar hij verzoekt om tijd. Die tijd is de vertoef tijd. Aan het einde van de vertoef tijd wordt hem kennis gegeven van wat zich in Nebukadnezars duistere droom bevond, maar niet slechts dat. Hij ontvangt niet alleen inzicht in de droom van het beeld, die het beeld van het beest en de daarmee verbonden beproeving typeert, maar hij looft God aan het einde van de vertoef tijd ook omdat God „de wijzen wijsheid geeft, en kennis aan hen die verstand hebben; Hij openbaart diepe en verborgen dingen; Hij weet wat in de duisternis is, en het licht woont bij Hem.”

Daniël plaatst hier zijn lof in de context dat er een „toename van kennis” is geweest, want hij die in hoofdstuk twaalf te kennen geeft dat de „wijzen” de „toename van kennis” zullen verstaan, looft God er tevens voor dat Hij aan „de wijzen” „wijsheid” en „kennis” had gegeven. Hij verwijst rechtstreeks naar de wijze maagden en verbindt zijn tijd met de vertoef tijd. Hij plaatst de illustratie die in hoofdstuk twee wordt gevonden rechtstreeks in de volmaakte vervulling van de vertoef tijd van Matteüs vijfentwintig in de beweging van de derde engel. Nog betekenisvoller is het feit dat het boek Openbaring te kennen geeft dat vlak vóór het sluiten van de genadetijd, Johannes werd gezegd de woorden van de profetieën van de boeken Daniël en Openbaring niet te verzegelen, want zij zijn hetzelfde boek.

En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet; want de tijd is nabij. Wie onrecht doet, laat hem nog meer onrecht doen; en wie verontreinigd is, laat hem nog meer verontreinigd worden; en wie rechtvaardig is, laat hem nog meer gerechtvaardigd worden; en wie heilig is, laat hem nog meer geheiligd worden. Openbaring 22:10, 11.

De tijd waarin de profetieën van Daniël en Openbaring ontsloten moeten worden, is in de vertoef tijd van de gelijkenis van de tien maagden, en die tijd wordt voorgesteld door Daniël's verzoek om tijd. Op zijn verzoek om tijd volgde gebed, dat moet plaatsvinden voorafgaand aan de opstanding van de dode dorre beenderen. In de tijdsperiode waarin de toename van kennis en het verstaan van het droombeeld dat in duisternis gehuld is, werden geopenbaard, deed God nog iets anders voor Daniël. "Hij openbaart de diepe en verborgen dingen." Het verborgen ding van de geschiedenis van de Middernachtsroep is de profetie in Openbaring die wordt ontsloten vlak voordat de genadetijd sluit. Dat "diepe en verborgen" ding is "waarheid."

De waarheid wordt de profetische sleutel die wordt geopend voor de boodschapper die door Daniël wordt voorgesteld, waardoor de verborgen geschiedenis van de „zeven donderslagen” kan worden herkend. De verborgen geschiedenis is de geschiedenis van drie wegmerken. De eerste is een teleurstelling en de laatste is een teleurstelling, zoals geïllustreerd in de Milleritische geschiedenis. Het Hebreeuwse woord dat als „waarheid” wordt vertaald, werd gevormd door de „Wonderbare Linguïst” door de combinatie van de eerste, dertiende en laatste letter van het Hebreeuwse alfabet. Jezus is de Eerste en de Laatste, en Hij is de „waarheid”. De structuur van het woord dat door de „Wonderbare Linguïst” werd gevormd, duidt de drie profetische wegmerken aan die de verborgen geschiedenis van de „zeven donderslagen” vormen, welke verzegeld moesten blijven totdat Daniël om „tijd” vroeg en zich tot gebed begaf.

De teleurstelling van 18 juli 2020 was het eerste baken, en zij illustreert de teleurstelling die verbonden is met het laatste van drie bakens, namelijk de zondagswet. De middelste letter, de dertiende letter, is een symbool van opstand, en zij is een symbool van het middelste baken van de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen. De opstand wordt vertegenwoordigd door de dwaze maagden bij de Middernachtsroep, want de Middernachtsroep is het middelste baken van de geschiedenis in drie stappen van 18 juli 2020, de Middernachtsroep en de spoedig komende zondagswet. Zodra het middernacht is, gaat de tijd over in het dertiende uur, waar de zichtbare manifestatie van de dwaze maagden wordt getoond door hun besef dat zij de gouden olie niet hebben.

In de symbolische „woestijn” van de „drie en een halve dag” van Openbaring hoofdstuk elf wordt Gods volk voorgesteld als bevindend in de symbolische geschiedenis van de vloek van „zeven tijden”. Aan het einde van die periode moeten zij erkennen dat zij verstrooid zijn, dat zij gezondigd hebben, dat hun vaders gezondigd hebben, dat zij in strijd met God gewandeld hebben en dat God in strijd met hen gewandeld heeft. Die erkenning moet hen ertoe brengen het gebed van Leviticus zesentwintig te bidden. Die erkenning dat zij het gebed van Leviticus zesentwintig moeten bidden, stemt profetisch overeen met Daniël's gebed in Daniël hoofdstuk twee, en wordt geïllustreerd door Daniël's gebed in hoofdstuk negen. De reden waarom Daniël in hoofdstuk negen het gebed van Leviticus zesentwintig bad, was gegrond op zijn besef dat hij zich bevond aan het einde van de

zeventig jaren van Jeremia's profetie van de gevangenschap van Gods volk.

Diezelfde zeventig jaren vertegenwoordigen de geschiedenis van de verzegeling van Gods volk. Die zeventig jaren vertegenwoordigen de reiniging van Maleachi hoofdstuk drie en Christus' twee tempelreinigingen. Zij vertegenwoordigen de geschiedenis van de beproeving van het beeld van het beest. Die geschiedenis begon op 11 september 2001 en eindigt bij de spoedig komende zondagswet. Aan het einde van die symbolische periode van zeventig jaren zoekt Daniël een „vertoeftijd”, zodat hij kan bidden. Zijn gebed werd verhoord toen het laatste geheim van de profetie hem werd geopenbaard. Die openbaring kwam terwijl Gods ware protestantse volk zich nog in de „woestijn” bevond, in de tijd van verstrooiing na 18 juli 2020. In die tijd werd de „waarheid” geopenbaard aan de „stem van een die roept in de woestijn”.

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan met Daniël hoofdstuk twee.

En de toorn des HEEREN ontbrandde tegen dit land, om daarover al de vervloekingen te brengen die in dit boek geschreven zijn; en de HEERE heeft hen uit hun land uitgerukt in toorn, in grimmigheid en in grote verbolgenheid, en hen naar een ander land geworpen, gelijk het is op deze dag. De verborgen dingen zijn voor de HEERE, onze God; maar de geopenbaarde dingen zijn voor ons en voor onze kinderen, tot in eeuwigheid, opdat wij al de woorden van deze wet doen. Deuteronomium 29:27–29.